DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI

„FOTBALUL E UN JOC GREU"

Discutăm de vreo 20 de minute și filele din carnetul de notițe rămîn tot albe. De fapt, discutăm e un fel de a zice pentru că eu pun întrebări iar el răspunde monosilabic. Pare că e pus la grea cazană, stă tot cu ochii în pămînt, pe buza scaunului, gata să fugă. În cele din urmă mărturisește că n-a mai stat de vorbă cu gazetarii, n-a mai dat interviuri. Și dacă ar fi să vorbească despre alte lucruri, treacă-meargă. Dar chiar despre el? N-a făcut nimic deosebit ca să atragă atenția asupra sa. Și, cum, îi va apare chiar și poza în revistă? Vai! De ce tocmai lui, că mai sînt și alți băieți în echipă care ar merita mai mult decît el? De-abia de un an joacă la C.F.R...

Acesta este LAZĂR FANEA, fundașul feroviarilor din Cluj: prototipul ardeleanului molcom la prima vedere, dar care, pe teren, cînd e să arate ce știe, parcă-i curge prin vine sînge de foc. Mărturisește că n-a fost întotdeauna așa: „Cînd eram copil, acasă, am început să bat și eu mingea ca toți cei de o vîrstă cu mine, în parcul sub arini din Sibiu. Locuiam în orașul de sus. Lîngă noi era și liceul agricol, unde lucrau părinții, liceu care avea și un teren de fotbal. Jucam pe descălțate, de dimineața pînă seara. Asta pînă la 14 ani. Apoi am intrat, prin 1965, la juniorii lui C.S.M. Sibiu. Primul antrenor a fost Gierling. Deși eram cam moale, jucam atacant fiindcă îmi plăcea să marchez goluri". *Cred că a fost cea mai lungă frază rostită de* Fanea *în viața lui. Speriat, parcă, s-a tras apoi în el. Cu greu am aflat că un timp a jucat la*

LAZĂR FANEA

Textila Cisnădie. Din 1968 biografia lui e mai cunoscută, pentru că din iarna acelui an a apărut la Universitatea Cluj. Brusc i se dezleagă limba: „Un doctor m-a văzut la Cisnădie și i-a spus lui nea Titi Teașcă despre mine și așa am venit la „U". Jucam vîrf și în meciurile de pregătire din iarna aceea am marcat multe goluri".

— Și cum ai ajuns fundaș?

— Nea Fane Cîrjan m-a trecut în linia de fund. Nu știu ce a văzut la mine. La început am fost supărat, dar nu am spus la nimeni. Iubeam golul. Dar dacă dînsul a spus... Acum m-am convins însă că acesta este postul meu.

Probabil că cei 1,86 m ai lui Lazăr *l-au făcut pe venerabilul antrenor să-i ofere acestuia un tricou de fundaș. A jucat un timp la „U"—tineret, dar și-a dat seama că nu va putea promova în prima echipă deoarece acolo exista baraj* Pexa—Solomon, „cel mai bun cuplu de fundași centrali din țară". *Și atunci a fost împrumutat pe un an, pentru a cîștiga în experiență, celeilalte formații de Divizia A din Cluj, C.F.R., unde a debutat în etapa a treia. Și n-a mai dezbrăcat tricoul pentru nici măcar o secundă, impunîndu-se ca unul dintre fundașii tineri, cu perspective dintre cele mai frumoase.*

— Dar mai am multe lipsuri, *mă năucește* Fanea.

— Ce lipsuri? Că în retur, cel puțin, ai luat note foarte bune. Cine n-ar vrea atîția 7, 8 și 9 cîți ai dumneata?

— Am luat, dar mai am lipsuri în pregătire. Le simt eu. În joc. Nu prea folosesc piciorul drept. Mai mult stîngul. La antrenamente lucrez și cu dreptul, dar în meciuri am o reținere. Or, ca fotbalist vreau să ajung cît mai sus. Mă înțelegi ce vreau să spun. Și de aceea trebuie să-mi învingă reținerea de care spuneam.

— Dar ai avut „reținere" în fața vreunui atacant?

Fanea *e prompt:*

— Nu! Deși am avut pe partea mea tot oameni „grei": Neagu, Dumitrache, cei doi Dembrovschi, Adam, Oblemenco, Ion Constantin, Caraman. Dintre toți cel mai mult mi-a plăcut Neagu. Poate că l-am prins eu în zi bună. Este însă cel mai percutant și lovește mingea bine și cu piciorul și cu capul. Este un real pericol pentru orice fundaș și orice portar.

— Dintre aceștia cine a trecut pe lîngă dumneata și a marcat?

— Numai Adam. Dar a doua oară nu mai trece!

— Spune-mi, te rog, de ce îți place fotbalul?

— Pentru că e un joc greu!

Cred că e primul fotbalist care nu spune că fotbalul e un joc ușor, simplu.

Antrenori, fiți atenți la Fanea! *Vorbește cu prea multă seriozitate pentru cei 22 de ani ai săi ca să nu ajungă într-o zi acolo, „sus"!*

Mircea TUDORAN

DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI

DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI

MAFTEUȚĂ SPRINTEAZĂ IREZISTIBIL...

Era într-o sîmbătă după-amiază. Pe stadionul Electra de pe șoseaua Giulești cîteva piîcuri de oameni privesc la disputa celor două echipe. Curiozitatea ne împinge pînă în apropierea terenului. Cine o fi strategul blond și pleșuv de la Electra pe la care trec toate mingile și apoi, sprintînd irezistibil printre adversari, le distribuie cu precizie coechipierilor din atac? Parcă seamănă cu cineva. „E Mafteuță, cel care a învățat fotbal în Giulești și l-a slujit cu cinste nouă ani la Progresul", *ni-l descoperă un spectator. Da, într-adevăr, chiar el e.*

La cei 37 de ani, MAFTEUȚĂ *aleargă ca în prima tinerețe. E neschimbat, așa cum îl știm cu toții de pe „Republicii", „23 August" sau „Giulești", la fel de exploziv și ager, argint viu „din 16 în 16". Din vara anului 1967, atunci cînd a îmbrăcat pentru ultima oară tricoul „bancarilor",* Mafteuță *se ocupă în permanență de fotbal, i-a mutat doar sediul.* „Poate aș mai fi putut juca la Progresul, dar mi-am dat seama la timp că trebuie să fac loc tinereții".

Antrenor și totodată jucător la Electra, echipă ce participă în categoria „promoție", în cei patru ani de activitate Mafteuță *a ridicat o sumedenie de elemente de perspectivă. Infuzia de jucători tineri i-a adus satisfacția, în urma jocurilor bune și rezultatelor favorabile, să ocupe, cu Electra, locul întîi în clasamentul returului.*

Săptămîna trecută, la cursul de perfecționare a antrenorilor, fotbalistul de ieri înarmat cu un bloc-notes și un creion în mînă asculta cu atenție referatele, urmărea exercițiile demonstrative pentru a le aplica apoi la „Electra". Prezent din proprie inițiativă la curs, Mafteuță *participă cu aceeași pasiune, cu care a practicat fotbalul, la orice acțiune avînd legătura cu jocul cu balonul rotund. Metodele actuale de instruire și noutățile*

VICTOR MAFTEUȚA

legate de dreptunghiul verde fac parte din preocupările lui zilnice.

Anii au trecut și decarul Progresului își amintește cu nostalgie de Dealul Copoului din Iași, acolo unde bătea mingea cît era ziulica de mare cu Ciolan, *actualul arbitru. Apoi, de curtea Școlii tehnice de construcții C.F.R. din București, de unde prietenul lui,* Stolojan, *pe atunci jucător la Rapid, i-a îndrumat pașii spre potcoava din Giulești, despre antrenorul Ghiurițan care i-a cizelat talentul. Ascensiunea începută în Grant, la „copii", urcînd toate treptele fotbalului (juniori, seniori, Diviziile C și B) s-a încheiat cu o mare satisfacție cînd, în final, echipa* Locomotiva *M.C.F., unde juca alături de* Leahevici, Milea, Octavian Popescu *sau* Bebe Rădulescu *a promovat în prima divizie națională. În acel an (1958), sub denumirea de TAROM, echipa s-a desființat, locul în divizie fiind cedat Universității Cluj. Acea clipă a însemnat pentru* Mafteuță *despărțirea inevitabilă de stadionul atît de îndrăgit, acolo, unde fluierul arbitrului se confunda cu șuieratul locomotivelor.*

Urmînd sfaturile și îndrumarea antrenorului C. Drăgușin, *căruia* Mafteuță *îi poartă stimă și respect atît pentru felul în care l-a pregătit pe terenul din str. dr. Stoicovici, dar mai ales pentru jaloanele pe care i le-a dat în viață, se transferă la Progresul.* „Trebuie să te înscrii la facultate, fotbalul nu ține o veșnicie", *își amintește* Mafteuță *de îndemnul lui Drăgușin. Și-l ascultă. Din acea clipă fotbalul și învățătura s-au împletit armonios. Dimineața la facultate, după-amiază la antrenament. Concomitent promovează și cursurile școlii de antrenori.*

Absolvent al Facultății de finanțe și credit, economistul Victor Mafteuță își desfășoară activitatea profesională la A.C.R., în cadrul serviciului de turism. Coleg de birou și prieten nedespărțit cu Ovidiu Maior, un alt fost fotbalist, poate cel mai tînăr debutant într-o echipă de Divizia A (nu împlinise încă 15 ani cînd a jucat la R.A.T.A. Tg. Mureș), Mafteuță *este un exemplu de seriozitate și perseverență, apreciat și stimat la locul său de muncă.*

Selecționat de două ori în reprezentativa secundă, Mafteuță *cunoaște cel mai mare succes în vara anului 1961 cînd cucerește cu Progresul „Cupa României". Preludiul retragerii are loc într-un meci de campionat cu Rapid în toamna anului 1965, cînd își fracturează piciorul. Înțepenit lîngă bara porții apărată de Mîndru, scrîșnind de durere, sub îngrijirile doctorului Cherciu, privește neputincios cum* Ion Ionescu *înscrie din apropiere golul egalizator.*

Prezent la toate meciurile, Mafteuță *recunoaște că fotbalul actual are un alt grad de tehnicitate.* „Este un plus cîștigat în ultimii ani. Și ceea ce este îmbucurător pe plan internațional ne facem remarcați pe două fronturi: atît cu echipa reprezentativă, cît și cu cea olimpică. Sînt mîndru de dîrzenia lui Dinu, de concepția despre viață și sport a lui Dereter, de fantezia lui Iordănescu, Tătaru sau Năstase și de forța de pătrundere și inventivitate — poate o să vă surprindă — a unui jucător de 17 ani de care nu s-a auzit pînă acum, dar, care, sînt sigur, în scurt timp ne va încînta: se numește Sbanț și joacă atacant central la Electra!"

Gheorghe NERTEA

DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI

REVANȘA LUI SOO!

VASILE SOO fusese destinat într-un moment anume unei cariere de mare strălucire. El a păștit pragul inaccesibil celor mulți, dincolo de care așteaptă consacrarea sportivă, la o vîrstă fericită și se părea că nimeni și nimic nu-i poate sta în cale pe drumul împlinirii totale. La 20 de ani cobora din Maramureș spre Capitală ca să urce dintr-o echipă retrogradată într-o formație de elită, unde „profesorul" **Constantin** aștepta ortaci cu care să țeasă pe gazon savante și eficace faze ofensive.

Pînă a ajunge „numărul 9" al echipei Steaua, **Soo** a parcurs un drum neted și sigur, fără evenimente extraordinare care să pigmenteze spectaculos aceste însemnări. A jucat fotbal de cînd se știe, în pragul curții casei părintești din Dej, pe locurile virane ale orașului, pe terenul improvizat din apropierea școlii. Toată energia și dragostea de mișcare a copilăriei au fost aruncate în focul disputei

VASILE SOO

pentru o minge jerpelită și pentru că fotbalul îi intrase în viață cu rădăcini vechi și trainice și pentru că tovarășii de joacă aveau o considerație mărturisită și direct proporțională cu isprăvile sale din joc, **Vasile** și-a încercat, într-o bună zi, puterile într-o echipă oficială. Avea 15 ani și s-a prezentat la antrenamentul unei formații județene: Băpușul. Jucau acolo fotbaliști mai vîrstnici, refuzații marilor săloane, jucători rudimentari, dar cu suflet de sportivi, care l-au primit cu simpatie și un sentiment de recunoștință pe adolescentul blond care manevra mingea dezinvolt și marca goluri la care ei nu îndrăzniseră să viseze niciodată. După doi ani s-a transferat la o echipă cu oarecare firmă și veleități de promovare în A: Minerul Baia Mare.

Începuse ascensiunea pentru **Soo**, supravegheată și cultivată cu grijă și încredere de antrenorul **Ștefan Onisie**. Un flux de afecțiune s-a născut rapid între golgeterul echipei, jucătorul docil, băiatul simpatic, omul de caracter și „nea Totoș" fostul fotbalist de faimă, antrenorul priceput și pedagogul abil. Așadar, la Minerul Baia Mare, într-o existență efemeră în prima divizie, dar adversarele ei au învățat să se teamă de **Soo** care dribla fulgerător și șuta fără ezitare spre gol. Afirmat, prețuit, **Soo** va veni la Steaua împreună cu antrenorul său. Primele evoluții, primele confirmări, portarii culegeau din plasă mingile șutate de el, cu presentimentul că a apărut un dușman de care vor trebui să țină seama. Apogeul previzibil s-a numit selecționarea sa în echipa națională.

Era în 1967 și tricolorii au jucat sub titulatura de „selecționata divizionară" cu echipa Hertha din Berlinul Occidental. Singurul gol al meciului, golul victoriei noastre a fost înscris de **Soo**. Putea fi golul unei lansări hotărîtoare dar n-a fost. Cronologic, golul acesta a rămas doar un eveniment unic și de vîrf. A mai îmbrăcat o dată tricoul național, contra Poloniei după care a urmat un proces lent, de involuție. Uitat pe banca rezervelor la echipa sa, fără posibilități de verificare pentru selecționeri, **Soo** și-a întrerupt brusc o carieră care se anunța prodigioasă. Cred că a încercat, în răstimpul cît a mai rămas la Steaua, sentimentul injustiției. Poate s-a înșelat, poate că totuși el a avut dreptate. Deși fotbalist bun, temperamental nu a avut calități de luptător pentru a învinge concurența firească într-o echipă cu nume sonore. Și-a luat transferul pentru C.F.R. din Cluj, oraș unde reușise la examenul de admitere la „studii economice", deși îl solicita o echipă mai bună, Universitatea Craiova. Era cît pe aci să cucerească Bucureștiul dar l-a părăsit după patru ani de zile, ca un decepționat, nu ca un înfrînt. A venit la Cluj fără aere de vedetă neînțeleasă și s-a înrolat cinstit în bătălia grea pe care o echipă modestă a dat-o pentru a supraviețui în prima divizie.

În meciul cu Steaua din întîia jumătate a trecutului campionat, la acel faimos 5—0 pentru C.F.R., **Soo** a jucat excepțional, marcînd și două goluri. O revanșă omenească și atît de demnă, la urma urmei.

Ion CUPEN

DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI